

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Jessica Knoll

Fete sclipitoare

Traducere din limba engleză de Dana Ionescu

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Sabina Lungu

Design și ilustrație copertă:
Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Liviu-Constantin Rusu

Corectură:
Cristina Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KNOLL, JESSICA

Fete sclipitoare / Jessica Knoll ; trad. din lb. engleză de Dana Ionescu.
- București : Editura Trei, 2024
ISBN 978-606-40-2459-6
I. Ionescu, Dana (trad.)
821.111

Titlu original: BRIGHT YOUNG WOMEN
Autor: Jessica Knoll

Copyright © 2023 by Jessica Knoll
Originally published by Marysue Rucci Books, an Imprint of Simon & Schuster, LLC

Copyright © Editura Trei, 2024 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2459-6

*Pentru C.
Fără tine, n-aș fi putut scrie ultimul rând.*

PAMELA

Montclair, New Jersey
Ziua 15 825

Poate că tu nu-ți mai aduci aminte de mine, dar eu nu te-am uitat niciodată, așa începe scrisoarea așternută pe hârtie cu scrisul acela cursiv care nu se mai învață la școală. Am citit-o de două ori, nespun de uimită. Trecuseră 43 de ani de la întâlnirea mea cu individul pe care și cele mai prestigioase ziare îl numeau Criminalul American Obsedat Sexual, iar de-atunci numele meu ajunsese într-o notă de subsol a poveștii.

Aruncasem doar un ochi la adresa de retur înainte să-mi strecor o unghie pe dedesubt, ca să desfac marginea lipită a plicului, dar acum îl țin în mână înaintea mea și spun numele expeditorului tare, apăsător, ca și cum ar trebui să repet cuiva un răspuns pe care l-a auzit oricum din prima. Cine a scris scrisoarea se înșală. Nici eu n-am uitat-o pe ea, cu toate că e legată de o amintire pe care mi-am dorit de multe ori s-o uit.

— Ai zis ceva, scumpo?

Secretara mea se deplasează în scaunul care alunecă pe rotile dinspre biroul ei și acum stă ca într-o ramă în dreptul ușii deschise a biroului meu, dând din cap plină de solitudine. Janet îmi spune *scumpo* și câteodată *copilu'*, deși e mai mare decât mine cu doar șapte ani. Dacă o numește cineva secretara mea administrativă, strânge din buze până se albesc. E genul de abordare superficială, caracteristică mediilor profesionale, de care ei nu-i pasă.

Mă urmărește când deschid biletul cu margine bleumarin, apoi îl închid, stârnind o adiere ușoară care-mi ridică bretonul de pe frunte. Probabil pare că-mi fac vânt singură, că sunt pe punctul să leșin, căci se repede spre mine, atingându-mă pe spate. Bâjbâie după ochelarii pentru citit pe care-i are la gât, agățati de un lanț cu ștrasuri, apoi își înalță bărbia ascuțită peste umărul meu ca să citească remarcabila convocare.

— E de aproape trei luni, îi zic eu înfuriindu-mă.

Faptul că femeile care ar trebui să afle primele aflau întotdeauna ultimele e motivul pentru care medicul meu m-a pus să renunț la sare în cea mai mare parte a anilor 1980.

— De ce-o văd abia acum? o întreb eu.

Dacă e prea târziu?

Janet se uită lung la dată. 12 februarie 2021.

— Poate a marcat-o paza.

Se duce la biroul meu și localizează plicul pe mapa mea, care pare de piele, dar e din material sintetic.

— Îhî.

Subliniază cu unghia ei pătrată adresa de retur scrisă sus, în colțul din stânga.

— Pentru că e din Tallahassee. Pe-asta sigur ar fi marcat-o.

— Rahat, răspund eu aiurea.

Stau acolo în picioare, când corpul mi se pune în mișcare fără voia mea. Mă trezesc că-mi strâng lucrurile să plec, deși abia a trecut de prânz, iar la 16 am ora de meditație.

— *Rahat*, mai zic o dată, pentru că partea asta tiranică din mine hotărăște nu numai să anuleze tot ce am programat după-amiază, ci și să suporte costul orei de bicicletă la sală, la care nu o să mă duc mâine-dimineață, la ora 6.

— Cu ce pot să te ajut?

Janet mă privește cu un amestec de îngrijorare și resemnare pe care n-am mai văzut-o de mult — cum te privesc oamenii când se întâmplă cel mai groaznic lucru din lume și chiar nu poate nimeni să facă nimic pentru tine, pentru niciunul dintre noi, căci unii dintre noi mor tineri, nefericiții de ei, și nu se poate ști dacă tu urmezi, și te trezești cât ai clipi că îndoliatul și cel ce-aduce alinare se holbează cu ochi inexpressivi în prăpastie. Rutina e un lucru firesc pentru mine, visceral, cu toate că am trecut prin opt administrații prezidențiale. Trei acuzații. O pandemie. Două turnuri care s-au prăbușit. Facebook. Tickle Me Elmo, ice tea Snapple. Ele n-au apucat să guste ice tea Snapple. Dar nici nu s-a întâmplat în cine știe ce vremuri de demult. Dacă ar trăi, acum ar fi de vârsta lui Michelle Pfeiffer.

— Cred că plec la Tallahassee, spun eu neîncrezătoare.

Tallahassee, Florida
14 ianuarie 1978
Cu șapte ore înainte

Sâmbătă seara lăsam ușile deschise cât ne îmbrăcam. Când intrau într-o cameră, fetele erau îmbrăcate într-un fel, dar când ieșeau, erau îmbrăcate altfel, în ceva mai scurt. Holurile erau înguste și incomode ca zonele de trecere de pe vapor și lumea rânjea pălăvrăgind despre cine ce face, unde se duce și cu cine. Mirosul de fixativ și de oță pătrundea în stratul de ozon al fiecăreia, aerul de la uscătoarele de păr ridicând mercurul din termometrul analogic de pe perete cu patru, uneori cinci grade. Pentru o gură de aer proaspăt, crăpam ferestrele și luam peste picior muzica de la barul de alături; sâmbătă seara era seara disco pentru purii. Era o imposibilitate statistică să pățim ceva nasol ascultându-l pe Barry Gibb¹, care cîrpea într-un falset ce ajungea până hăt departe și pe care ne gândeam că aveam să-l auzim și mâine, și poimâine, și tot așa, doar că, potrivit modelelor matematice, noi suntem niște valori aberante.

¹ Unul dintre membrii celebrei formații britanice Bee Gees (*N.r.*).

O voce timidă a însoțit bătaia ușoară în ușă.

— S-ar putea să ningă.

Am ridicat privirea din teancul cu programul pentru voluntare de pe biroul meu rablagit de secretară și am văzut-o în prag pe Denise Andora, cu mâinile în șold ca o fetiță.

— Bună încercare! am râs eu.

Denise căuta să-mi împrumute paltonul cu guler din blană de oaie. Deși iarna anului 1978 adusese așa un ger în regiune că omorâse rododendronii de la granița cu Georgia, niciodată nu era prea frig ca să ningă.

— *Te rog*, Pamela!

Și-a unit mâinile ca într-o rugăciune, implorând în continuare, cu vârfurile degetelor roșii, din ce în ce mai insistent.

— Te rog. Te rog. *Te rog*. N-am nimic care să se potrivească.

S-a întors demonstrativ. Știu în detaliu cu ce era îmbrăcată în noaptea aia, pentru că mai târziu a apărut în ziar o descriere a ținutei ei: o helancă subțire, pe gât, băgată în blugii cu nasturi în față, curea maro și cizme din piele întoarsă asortate, cercei cu opal și o brățară din argint cu talisman. Cea mai bună prietenă a mea avea vreo 30 de metri înălțime și era mai slabă decât eram eu când eram copil, dar în ultimul an de liceu am învățat să-mi maschez invidia, astfel încât să pară că aveam o migrenă. Dar mă durea de vedeam stele verzi când mă uitam prea de aproape la Denise, atunci când a hotărât că venise timpul să primească atenție din partea bărbaților.

— Nu mă face să cerșesc.

A bătut din picior puțin.

— Roger le-a întrebat pe unele dintre fete dacă vin diseară.

Eu am pus jos creionul.

— Denise... am apostrofat-o eu.

Nu mai știam de câte ori o lăsaseră baltă Denise și Roger, numai ca să se ciocnească în oraș seara, de câte beri calde și priviri înflăcărate era nevoie ca să ierte toate răutățile pe care și le aruncaseră unul altuia sau unul despre altul, dar cea mai recentă despărțire nu a părut să fie chiar o despărțire, ci mai degrabă o lovitură cu un cuțit de bucătărie murdar, care a infectat-o la propriu pe Denise, care, după aceea, a vomitat tot ce a pus în gură timp de aproape o săptămână și a fost internată în spital o perioadă scurtă din cauza deshidratării. Când am venit s-o iau, a jurat că a terminat-o cu Roger o dată pentru totdeauna. *Am tras apa de două ori, ca să fiu sigură*, îmi zisese ea râzând ușor când o ajutasem să coboare din scaunul cu roțile de la spital și să se așeze în mașină, pe locul pasagerului.

Acum a ridicat din umeri, afișând brusc o indiferență suspectă, îndreptându-se spre fereastra mea.

— E la doar câțiva pași de Turq House. O să fie zăpadă de câțiva centimetri la noapte. O să-mi fie puțin frig, dar...

A apăsat maneta de blocare și a împins cu palmele în sticlă, lăsând amprente care în curând aveau să se vedească a nu mai aparține niciunei ființe vii.

— ...poate se oferă Roger să mă încălzească.

M-a privit în ochi, cu umerii zgribuliți în camera friguroasă. Dacă nu cumva îi veneau părinții în vizită în weekend, sutienul îi rămânea plin de pilule în sertarul de sus.

Eu simțeam că îmi pierdeam din fermitate.

— *Promiți* că-l duci la curățătorie după aia?

— Da, doamnă, Pam Perfecta, doamnă, și-a unit Denise călcâiele cu un zăngănit milităros.

Pam Perfecta era porecla nu-foarte-afectuoasă pe care mi-o dăduse, inspirându-se din reclamele din prime-time cu femeia cu breton ca niște pene, care vorbea despre un spray cu ulei vegetal, care o ajută să consume mai puțin timp, bani și calorii. *Când gătește PAM*, turuie ea punând un pește argintiu din tigaie în farfurie, *cina este întotdeauna PAM perfectă*.

Denise fusese prima fată cu care mă împrietenisem la Florida State University, dar în urmă cu puțin timp ne treziserăm într-un impas. Conducerea asociațiilor studențești, a cluburilor grecești, a fost întotdeauna, în esența ei, putredă din cauza favoritismului, fostele președinte trecând cu vederea regulile pentru unele dintre surorile lor și lăsându-și prietenele, care ar fi trebuit somate pentru abateri grave, să scape. Când am candidat pentru poziția asta și am câștigat, am știut că Denise așteptase clemență, în primul rând de la mine, care eram în fruntea conducerii executive. Dar eram atât de hotărâtă să mă descurc mai bine decât cele dinaintea mea, să mă țină minte lumea ca pe un lider corect și imparțial, că Denise a încasat mai multe lovituri decât oricare altă membră a asociației în semestrul acela. Ori de câte ori nu se prezenta la ședința de luni sau amâna vreo excursie de muncă voluntară, parcă m-ar fi provocat s-o dau afară. Eram ca doi berbeci care-și lăsau capul în jos și se luau în coarne. Trezorierul nostru, o Miss Florida cu păr castaniu-roșcat, care-și petrecuse copilăria mergând la vânătoare în districtul Franklin, zicea că una dintre noi ar fi fost bine să cedeze înainte să rămânem înțepenite și să trebuiască să ne despartă tăindu-ne coarnele cu fierăstrăul. Văzuse asta în sălbăticie.

— Poți să iei haina, m-am îndurat eu.

Denise a țopăit înspre dulapul meu, veselă ca o copilă, ceea ce m-a făcut să mă simt ca o scorpie groaznică. A închis ochii de plăcere când și-a strecurat brațele în paltonul cu căptușeală din mătase. Aveam haine frumoase, care mi se potriveau ca o mănușă, una moale și delicată, grație unei mame care toată viața s-a preocupat de așa ceva. Poate că și mie mi-ar păsa, dacă mi-aș purta jumătate din garderobă la fel de bine ca Denise. Eu aveam o față rotundă, de irlandeză, în contradicție cu silueta. Asta aveam — nu un corp, ci o siluetă. Contradicția dintre obrajii mei ca niște mere, plini de pistrii, și dimensiunile de model de reclamă era suficient de mare cât să-mi vină de multe ori să-mi cer scuze pentru ea. Trebuia să fiu mai drăguță sau mai puțin drăguță, în funcție de cine și unde privea.

— Poți să-mi închizi fereastra înainte să plec?

Am dat cu palma în birou când o pală de vânt a pătruns în încăpere, amenințând să-mi sufle paginile pe culori din calendar.

Denise s-a dus la geam și s-a dat în spectacol ca o actriță, apăsând rama și gemând de parcă și-ar fi dat sufletul.

— E înțepenit, a spus. Mai bine vino cu mine, ca să nu mori de frig în timp ce faci planuri pentru cea de-a 33-a sesiune anuală de donat sânge. Ce mai distracție!

Eu am oftat, nu pentru că abia aș fi așteptat să merg la o petrecere zgomotoasă a fraternității¹ și nu puteam

¹ *Fraternity*, în orig.; este vorba despre tradiția, modul de organizare și simbolistica asociațiilor și grupurilor studențești din cadrul universităților nord-americane. Echivalentul feminin este „sorority”, care nu are o traducere exactă în limba română și care va fi redat în text prin noțiunea de „asociație studențească” (N.r.).

fiindcă trebuia să organizez cea de-a 33-a sesiune anuală de donat sânge; am oftat pentru că habar n-aveam cum s-o fac pe Denise să priceapă că nu *voiam* să vin, că nimic pe lume nu mă mulțumea mai mult decât să stau la biroul meu zgâriat cu creionul, sâmbătă seara, cu ușa deschisă spre living, privind spectacolul dat de cele 38 de fete care se pregăteau să iasă în oraș, și să simt că mi-am făcut treaba pentru care fusesem aleasă dacă, la sfârșit de săptămână, toate fetele puneau muzică, își dădeau cu rimel și se tachinau una pe alta din partea cealaltă a holului. Chestiile pe care le auzeam de la mine din cameră. Cum fiecare îi făcea celeilalte viața un iad absolut. Cine era cazul să-și radă degetul mare de la picior și cine nu trebuia să danseze în public niciodată, în caz că își dorea vreun pic să aibă copii.

— O să te distrezi mai bine fără mine, am făcut eu pe mironosița suferindă.

— Știi, într-o bună zi, a răspuns Denise, de data asta chiar întorcându-se să închidă fereastra, cu părul lung și brunet plutindu-i în spate precum mantia unui erou, o să te trezești cu bidoanele alea ale tale în poală, o să te uiți în urmă și o să-ți dorești să...

S-a întrerupt, scoțând un țipăt pe care sistemul meu nervos abia dacă l-a perceput. Eram niște fete din aceeași asociație, aveam 21 de ani; nu țipam pentru că vedeam ceva atroce sau, ceea ce era improbabil, ceva greșit, ci pentru că, în serile de sâmbătă, ne entuziasmam și nu ne mai încăpeam în piele de bucurie. După aceea, am ajuns să urăsc ziua pe care majoritatea oamenilor abia o așteaptă toată săptămâna, falsul sentiment de siguranță pe care îl transmite ea, promisiunea nesinceră că urma să avem parte de libertate și distracție.

*

Afară, pe gazonul din față, două fete din asociația noastră studentească se luaseră la harță încercând să târască după ele un pachet înfășurat într-o pătură, cam cât un afiș de film, rozalii în obraji de la frig și opinteală, cu pupilele dilatate de parcă le-ar fi hăituit cineva și le sărea inima din piept de la efort.

— Ajutor, ne-au zis pe jumătate râzând, pe jumătate gâfâind, când eu și Denise ne-am întâlnit cu ele pe peticul nostru de gazon, mărginit de smocuri roz de iarbă de pampas, care avea rolul de a-i descuraja pe clienții baruului de alături să parcheze pe proprietatea noastră când nu mai era loc în parcare.

De fapt, șmecheria asta de peisagistică era atât de eficientă, că niciunul dintre studenții care le-au ieșit în cale, mergând să ia repede o gustare la Pop Stop înainte să închidă, nu s-a oprit să le dea o mână de ajutor.

Eu m-am postat în mijloc, lăsându-mă pe vine și ridicând de partea de jos, dar Denise tocmai își băgase degetele în gură și scosese un fluierat care ar fi putut să-ți spargă timpanele, așa că doi tipi care traversau aleea noastră în diagonală s-au oprit din drum. Oricât s-ar fi intervenit în spațiul nostru verde, nimic nu le putea sta în cale oamenilor când era vorba s-o ia pe scurtătură și n-aș putea spune că nu-i înțelegeam. Cvartalele din Tallahassee erau lungi cât bulevardele din New York, iar Denise aprecia că știam chestia asta.

— Ne-ar prinde bine o mână de ajutor.

Și-a dat într-o parte părul pe care se chinuise ore întregi să-l facă ondulat și mătăsos și a scos în față un șold, ca autostopista la care visează orice bărbat.

Am văzut cum se îndoaie niște mâini de băiat cu unghii roase sub livrarea noastră ilicită, la câțiva centimetri de ale mele, și povara mi-a fost luată pe loc. Am preluat conducerea operațiunii ca să-i ghidez pe tipi pe cele trei trepte din față și apoi — *cu grijă, puțin la stânga, nu, cealaltă stânga!* — pe ușile duble de la intrare. Tocmai fuseseră vopsite într-un albastru floral ca să se asorteze cu striațiile tapetului din hol, unde, în clipa aceea, se strângea toată lumea — fetele din bucătărie, care făceau popcorn, fetele care se înghesuiseră pe canapeaua din sala de recreere ca să recupereze episoadele din *As the World Turns*¹ difuzate în timpul săptămânii, fetele care ieșeau în oraș, cu părul pus pe bigudiuri și dând din mâini ca să li se usuce oja pe unghii. Voiau să vadă de ce era atâta agitație, dar și să-i cântărească din ochi pe manipulanții din stradă, mai mari decât noi cu cel puțin opt ani, însă nicidecum mai în vârstă decât profesorii care ne invitau frecvent la cină în oraș.

Ce urma să se întâmple după aceea a fost întrebarea care a provocat ceva sfadă. Denise insista ca tipii să urce mai departe scările, dar singurii bărbați care aveau voie la etajul doi erau rubedeniile, în ziua mutării, și omul de serviciu, când apărea ceva de reparat.

— Nu fi așa, Pamela, pleda Denise. Știi că dacă-l lăsăm aici o să-l fure iar înainte să facem târgul.

Deși greutatea cu pricina era înfășurată într-un cearșaf, toate știam că e un montaj foto înrămat aparținând

¹ Serial TV american difuzat între anii 1956 și 2010, care prezintă întâmplările și dramele din viața personajelor, în contextul relațiilor de familie și profesionale (N.r.).

fraternității noastre afiliate¹, în care fiecare membru activ era sobru, în costum și cu cravată, cu blazonul cu șarpe-cu-clopoței și sabie dublă în mijloc. Umblaserăm pe ici, pe colo luni întregi, fiecare asociație furând unul dintre montajele foto ale celeilalte și lăsând în urmă pe perete un pătrat cenușiu care nu s-ar fi șters nici măcar cu o soluție tare de amoniac.

Denise s-a uitat lung la mine, cu o sclipire în ochii machiați cu dermatograf, care parcă spuneau *Te-am prins!* Peste zece ani, când am devenit mamă, am recunoscut tertipul ăsta prin care ceri ceva ce știi că nu ai voie să ai, în fața unei mulțimi de oameni care te aprobau. N-aveai cum să refuzi, doar dacă nu cumva voiai să te creadă toți o cotoroanță bătrână.

Am scos un sunet batjocoritor din adâncul gâtulejului. Cum să îndrăznească chiar și să ceară una ca asta?

Denise a deschis gura, trăsăturile pâlindu-i din pricina dezamăgirii. Știam și expresia asta. Mutra asta o făcea ori de câte ori dădea de mine în poziția de președintă de asociație, după ce îi fusesem prietenă atâta vreme.

— *Man on the floor!*² am țipat eu și Denise m-a apucat de umeri, zdruncinându-mă ca într-o ciondăneală reușită.

Fusese *cât pe ce* s-o păcălesc. După care ne-au spulberat celelalte fete care se mișcau ca un banc de pești, ca

¹ *Sweetheart fraternity*, în orig., se referă la un grup auxiliar în cadrul acestor cluburi și asociații studențești (care sunt, prin regulament, exclusiv masculine sau exclusiv feminine, elitiste și închise) formate din membri de sex opus. Este o titlatură simbolică de înaltă apreciere pe care o femeie o primește într-o fraternitate, respectiv pe care un bărbat o primește într-o asociație feminină („sorority”). Aici vorbim despre afilierea simbolică dintre două asociații de sex opus (N.r.).

² În contextul asociației studențești de fete și al regulilor ei, o traducere potrivită ar fi „Bărbat pe etaj!” (N.r.).

un singur corp ce vibra, subțiindu-se în dreptul scărilor și recăpătându-și forma pe palier, apoi îngustându-se pe coridoarele conice. În tot acest timp cântam *man on the floor* nu la unison, ci fiecare în parte, încet și grav, luându-ne la întrecere una cu alta. Cântecul ăla al lui Paul McCartney — *Band on the Run* —, care îi sunase întotdeauna ca *Man on the Run* uneia dintre surorile mele, nimeni nu mai ține minte care, iar de aici până la gluma asociației nu mai fusese nevoie decât de o mică ajustare. Ceva care te prindea așa de tare, încât în dimineața următoare, stând amețită în sufragerie, am auzit murmurul refrenului. Pe etaj erau o grămadă de bărbați, unii în albastru, alții în halate albe de laborator, în timp ce superiorii lor erau în haine de oraș, și tăiau petice însângerate din mochetele noastre și culegeau măsele de minte împrăștiate pe covor. După care cineva a cântat din toți rărunchii — *man on the floor, maaaaan on the floor* — și am izbucnit în râs, un râs venit din adâncul măruntaielor, ceea ce pe unii dintre musafirii noștri în uniformă i-a făcut să se oprească pe scări și să se uite la noi, afișând pe chipurile lor încrunțate și pline de reproș o vagă urmă de îngrijorare.

*

Montajul foto a ajuns în camera 4, camera fetelor care dăduseră jaful. Manipulanții noștri au luat-o sceptic prin spațiile limitate, înainte de a trage câte un picior în ușă ca să se închidă, și au sprijinit prețioasa marfă de piciorul unuia dintre cele două paturi de o persoană. Dacă voi ai să intri în camera cu pricina, trebuia să mergi în lateral și cred că, la *silueta* mea, nici așa n-aș fi reușit să mă strecur înăuntru.

— Nu aveți un pod sau ceva asemănător? a întrebat unul dintre ei.

Aveam, dar să ai un montaj foto în cameră era ca și cum ai fi avut o pereche de coarne de cerb pe perete, le-a explicat Denise. Unele dintre fetele fără cine știe ce sâni se furișau pe ușa întredeschisă cu aparatul de fotografiat ca să-i immortalizeze pe eroii locali aflați în camera 4, care pozau lângă pradă, rânjind, mimând în aer armele ridicate și cu pletele lăsate pe spate ca Îngerii lui Charlie¹. Peste câteva ore el avea să încerce să pătrundă aici, dar accesul avea să îi fie restricționat de montajul foto al clasei din 1948 — țin minte că ăla a fost anul pe care fetele l-au șterpelit, le văd și acum, în poză, părul dat cu pomadă și ochelarii cu rame de baga. Astăzi, Sharon Selva practică chirurgia dentară în Austin și Jackie Clurry e profesor titular chiar la catedra de istorie a universității cuprinse de teroare în iarna anului 1978 — și totul numai din pricina unei farse stupide de club².

Denise s-a dus hotărâtă la veioza micuță, cu suport chihlimbariu, pusă de fete pe un maldăr de reviste vechi, a deșurubat abajurul și a întins firul până unde putea ajunge cu el, ca să se aplece în fața imaginii și s-o studieze la lumina becului pe care îl plimba pe suprafața ei, ca și cum s-ar fi plimbat pe plajă cu un detector de metale în mână. A scuturat capul îngrozită.

¹ *Charlie's Angels*, în orig., este un serial TV american, difuzat între anii 1976 și 1981, având ca temă centrală aventurile a trei eroine care lucrează pentru o agenție privată de detectivi (*N.r.*).

² *Greek prank*, în orig., unde Greek („grecesc”) vine de la literele alfabetului grec cu care sunt numite și cu care se identifică aceste asociații studențești (*N.r.*).